

**Μὲ δάκρυ ραίνομεν πεκρὸν
τοῦ Οἰκονόμου τὸν νεκρὸν.**

Ἐσκήρων ὅταν ἔθαλες καὶ σὺ
ἐν μέσῳ χαρμωσύνων τελευτῶν,
ὅπου σ' ἔστεφάνωνε χρυσὴ
ἡ ψῆφος φιλοδῆμων πολιτῶν.

Ἐκρῆτσα μὲ δλους ἐπιχαίρων,
ἐμέθυσε ἡ νίκη σου ἐκείνη...
πολιτικῇ ἀρχῶν φιλελευθέρων
τῶν ἐργατῶν τὰ στήθη συνεκίνει.

Ἵμνήσατε, πολυπονοὶ ἐργάται,
πολιτικὸν μεγάλης ἀρετῆς...
θνήσκει τὸ ἀγαθὸν ἐὰν σιγᾷται,
εὐκλείαδος φωνάζει ποιητής.

Ὡς κύματος ὁ λόγος τοῦ ἐρόχθει
γλυκύτατον καὶ πρῶτον παφλασμένον,
κί' ἀπόνητος ἐπάλασε κί' ἐμόχθει
νὰ σὰς ἐνώσ' εἰς ἀρρηκτον δεσμὸν.

Ἐτέρπετο ἐκεῖνος νὰ πονήῃ
μὲ τὸ πονοῦν καὶ φίλεργον στοιχεῖον,
κί' ὕψωθῃ μία εὐτολμος φωνή,
εἰς σιθάρος κί' ἀλύγιστος βραχίων.

Ἀκούραστος ἐδίφασε μὲ σὰς
πλάσιν θερμὴν, διάπυρον, ἀχμαῖαν,
καὶ εἰς νεφέλας ἔτρεψε χρυσᾶς,
καινὴν περιβαλλόμενος σημαῖαν.

Μεσὸς ἰσχύος, σφρίγους καὶ ἀλκήs
ἐσφάλισε τὸ κελαδῆσαν στόμα,
κί' ἐσίγησε ὁ λόγος ὁ γλυκύς,
ποῦ γέλως τὸν ἐπέστεψε καὶ σκῶμμα.

Προστάτην ὅπως τοῦτον λατρευτὸν
ἴσως ποτὶ δὲν κλαύσετε παρόμοιον,
κί' ὁ πόνος σας θὰ εἶναι δι' αὐτὸν
τὸ εὐφραδὲς καὶ ἀριστον ἐγκώμιον.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἄν θίλῃς ἐντυπώσεις πολλὴ ποιητικὰς
ἰδὲ τὰς Ἀναμνήσεις τὰς Σκανδιναυικὰς
τοῦ Ἀσιανολόγου ἐν πρώτοις Καραλίδῃ,
ὅπου τὴν Σουηδῖαν εὐτύχησε νὰ ἴδῃ,
μὲ σοφωτάτους ἀνδρας συνευθυμῶν καὶ τρώγων,
κί' ἐτρέφῃς εἰς τόπους Μακάρων ἐπιγίους,
κί' ἐντὸς τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀσιανολόγων
ἐτίμησεν ἐξ ὧρας τοὺς Ἑλλήνας λογίους.

Μεγάλου Ναπολέοντος ὀγκώδης ἱστορία
μὲ γλαφυρὰς περιγραφὰς κί' ἀνέκδοτα μυρία.
Γεωργῆς Λαμπρίσης ἔγραψε, ποῦχει γερὸ κεφάλι,
κί' ἐξετυπῶθῃ κατ' αὐτὰς ὑπὸ Γελαυνάλη.

Τοῦ Ξενοπούλου Μητρεῖα, παράρτημα Ἑστίας,
κομφώτατον τομίδιον μὲ ἀρετὰς παντοίας.
Δὲν δροῦν εἰς τοῦτο πῦλα τῆς φαντασίας πλάσματα
κί' ὠφέλιμα ἐξάγονται δι' ὅλους συμπεράσματα.

Μοσχάκης ὁ Ἰγνάτιος, ἀνὴρ ρητορικὸς,
καλλίφωνος, μελίρρυτος, κί' Ἐκκλησιαστικὸς,
ἐξέδωκε λαμπρὰν σειρὰν ὀμιλιῶν ποικίλων,
καὶ ταύτας πᾶς Χριστιανὸς ἄς μελετᾷ μὲ ζῆλον.

Ὁ Ἱερὸς ὁ Λόγος τῶν νέων τῶν χρυσῶν
ὁ ἐν Δραγατσάνῳ ἀτρόμητος πεσών,
ὑπὸ Ἀντωνοπούλου, ἀνδρὸς γυμναστικῆς,
τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδῶν ἐπόπτου γενικοῦ.
Εἰς τοῦτον δὲν ἀρνείται τὸν ἔπαινον κανεῖς
δι' ὅσους ἠγωνίσθη ἀγῶνας εὐγενεῖς.

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπάλη Πιλοπωλεῖον κί' ἄλλο,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, ἀπ' ἑλὰ πρὸς μεγάλο.
Τὶ λούσο καὶ τί ὠφιορρεῖ!... μὰ εἶναι μία τρέλλα!...
τί μπαστουνακίμια λιγερὰ κί' ἀλλόκοτα καπέλα.
Λοιπὸν εἰς τοῦ Κατσιμπάλη, ἔμπρὸς μικροὶ μεγάλοι,
κί' ἄς εἶναι τὰ καπέλα τοῦ σὲ καθενὸς κεφάλι.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νιὰπολιν ἀπένω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ Ξενοδοχεῖον Ξόθῃ, — δεῖ' ἔσ' ὅτ' ἄλλοι τρεῖς 'στὸ ἐξέδῃ,

μὲ Σχημῖον, μὲ μὴ μόνον, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῇ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἐκκλησιᾶς τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προεστῆτος κοινοῦ τῆς καλῆς.